

Iz življenja in sveta

Ameriška teorija o postanku človeka

Kaj je povedal na kongresu antropologov profesor William K. Gregory, ravnatelj njujorškega prirodoslovnega muzeja

Od 22. decembra 1928. do 2. januarja so v Newyorku zborovali ameriški antropologi, po številu 6000 oseb. Na tem kongresu, o katerem pravijo, da pomeni važen mejnik v razvoju prirodoslovne vede, je razvil profesor M. K. Gregory, ravnatelj prirodoslovnega muzeja v Newyorku novo teorijo o postanku človeka, ki naravnost bje v obraz znanemu opičjemu procesu v Daytonu.

Resnica in legenda

«Energичno protestiram,» je dejal prof. Gregory «proti legendi, da je bil človek že od početka stvarjenja takšen, kakor je danes. Nihče ne more dokazati, da je homo sapiens, kakor se imenuje človek v prirodoslovju, že od nekdaj nosil glavo pokonci, da je hodil na dveh in da je imel dve roki. Vsaka kost človeškega telesa priča nasprotno, da izhaja od živali, in sicer preko

štirinožec od plazilcev.

Vsak organ človeškega telesa jasno govori, da so se razvile noge in roke tekom tisočletne telovadbe, s katero so

se producirali predhodniki človeka po drevesih v gozdovih. Ne le roke, tudi drugi udje izpričujejo, da je tako. Kdor pogleda našo lopatico, obliko glave, čelo, nos in možgane, zobe, obrazno muskulaturo, ne more govoriti drugače. Na dve nogi so se naši predniki postavili šele po dolgih vajah, ki so trajale tisoč in tisočletja.

Za prof. Gregoryja ni dvoma, da so bili davni predniki človeškega rodu plazilci,

torej kače,

iz katerih so se razvile druge živalske vrste. Vsaka kost v človeškem telesu ima svojo zgodovino in na temelju vsake je mogoče doprinesti dokaz, kje je pravi izvor človeškega rodu.

Interesantna je tudi hipoteza ameriškega učenjaka, ki kakor pravi, da ho-di človek pokonci in gleda kvišku samo radi tega, ker bi se, samopašen kot je, rad približal Bogu. To je tisto, kar ga loči od živali, ki le kdaj kdaj pogledajo kvišku in to ga je napravilo za gospodarja na zemlji ter za kralja nad drugimi vrstami.

Nasprotniki antropologa doslej še niso prišli do besede.

Mož, ki je bil 10 let oblečen v žensko obleko

V večeršnjih številki smo obširno poročali o Paulu Grappeu, ki je kot francoski vojak med vojno dezertiral in prebil pri svoji ženi 10 let v ženskih oblačilih, da bi se izognil zasledovanju oblasti. Šele ko je bila proglašena amnestija za

medvojne vojaške begune, je slekel žensko obleko. V teh desetih letih pa se je bil navadil brezdelja, pohajanja in popivanja. Živel je na stroške svoje žene in je hotel še dalje tako živeti. Začel je svojo ženo mučiti in jo je pripravil do

tega, da ga je v obupnem momentu ustrelila. Te dni jo je porota oprostila. Zgornja slika nam kaže Grappea v moškem in ženskem oblačilu, srednja istega Grappea, preoblečenega v žensko, in spodnja njegovo ženo na zatožni klopi ter njenega zagovornika.

Drugi največji evropski predor

V nedeljo so otvorili novo brzozvožno zvezo med italijanskima mestoma Bologna-Florenca in so slovesno odkrili in blagoslovili 18.600 m dolg predor, ki je drugi največji predor na evropskem kontinentu.

Baka Sakao, samosilnik na afganskem prestolu.

Samomor madžarskega aristokrata s kokainom

Budimpešta govori zadnje dni o samomoru poročnika barona Kövesa, sinu znanega generala, ki se je o njem toliko čitalo v svetovni vojni. Baron Köves je dosegel med vojno enega najvišjih činov v avstro-ogrski armadi in je še danes na Madžarskem izredno popularen.

Kövesov sin je bil prej aktivni član armade. Šele madžarska vlada ga je upokojila. 31 let star je bil močno zasuzjen narkotičnim sredstvom. Pred dobrim tednom dni so ga našli doma nezvestnega v postelji. Oddali so ga v sanatorij, kjer so ga zdravniško preiskali in ugotovili, da je močno vdan kokainu. Dan pred kritičnim dogodkom je prišel k njemu znanec, najbrže prodajalec kokaina, in mu je prinesel večjo dozo strupa. Köves si ga je kotel privoščiti v obilnejši meri kakor navadno in se je zastrupil smrtno.

Pokojnik se je zadnje čase preživljal s tem, da je vodil veliko trafik, katere dovoljenje se glasi na ime njegove matere, vdove po feldmaršalu Kövesu, ki živi na Dunaju.

Na smrt obsojeni podedoval milijonsko imetje

Pred kakšnimi 30 leti so obtožili nekega kmeta iz bližine gališkega mesta Hodorova, da je usmrtil svojega brata, ki je bil nekoliko prej hipoma izginil. Na podlagi številnih indicij in izpovedi raznih prič so ga obsodili na smrt, dasi je trdovratno zatrjeval svojo nedolžnost. Pokopalo ga je to, da se je bil z bratom nekaj prepiral zaradi neke dedščine in da ga je neki možakar videl, ko je prenašal težko breme na hrbtni proti reki. Smrtno kazen so mu pozneje spremenili v dosmrtno ječo, toda kmetski imenoval se je Aleksander Ofczarek, ni dolgo preživel svoje obsodbe. Čez nekoliko mesecev je v ječi umrl.

Minulo je 28 let, stvar je že davno pozabljena. Tedaj je prejel hodočrski magistrat pred nekoliko dnevi dopis poljskega generalnega konzula v Buenos Aires, da-li ne poznajo nekega Aleksandra Ofczareka, ki mu je pred kratkim v Argentini umrl brat Henrik zapustil skoraj poldrug milijon pezov. Ta Henrik da je bil pred dolgimi leti prispel v Argentino iz Galicije, ki jo je bil na skrivaj zapustil, da mu ne bi bilo treba jemati žene s seboj, s katero je bil živel v nesrečnem zakonu. Tako se je pojavila skrivnost, ki je bila pred 28 leti spravila Aleksandra Ofczareka v smrt.

Nikdar več ribjega olja. Ribje olje kvari že tako občutljivi želodec slabe dece.

JEMALT

Je prašek, ki ima zelo ugoden okus in se jemlje suh ali raztopljen v mleku. Prirejen je s sladnim ekstraktom dr. Wandera in z garantirano 30% ribjega olja, ampak se ne občuti neugoden okus niti neugoden duh po ribjem olju. Jemalt je posebno prikladen za vse one, ki navadno ribje olje težko ali sploh ne prenesejo. Dobi se v vseh lekarnah v velikih omotih po 42.— Din, v malih po 25.— Din.

15letna kandidatka smrti

Na Dunaju vzbuja mnogo pozornosti slučaj dveh mladoletnih deklic, neke 14letne in neke 15letne penzionatke, ki sta se vzgajali v vzgojevališču dunajske mest. občine in sta te dni skočili v samomorilnem namenu skozi okno. Rešilna postaja je obe pobrala in ju oddala v bolnico, kjer bosta najbrže okrevale.

Značilno je, da je starejša izmed samomorilnih kandidat, 15letna Antonija Scolaig, že petič poskušala izvršiti samomor. Zadnjič lansko leto v decembru. Najela je s svojim 16letnim ljubimcem sobo v hotelu, od koder je ljubimec skočil tri nadstropja v globino in obležal na mestu mrtev. Dekle je že parkrat priseglo, da bo najkasneje tekom enega leta storilo isto smrt. Samomor je skušala izvršiti že štirikrat poprej, seveda vedno v nekoliko nedolžnejši obliki kakor to pot. Zanimivo je, da je pred samomorilnim poskusom Antonija praznovala svoj god in da sta se s prijateljico zavihteli z okna v globino s poklikom «Zdravstevjute!» Tovarišice v penzionatu so strahoma gledale za njima, nato pa so obvestile vodstvo zavoda, kaj se je zgodilo.

Zaroka svetovne prvakine

Iz Berkelyja v Kaliforniji poročajo, da se je miss Hellen Wills, svetovna prvakinja v tenisu, zarokila z bogatim mladim Američanom Frederickom Moodyjem.

Radio

Sobota, 26. januarja.

LJUBLJANA 12.30: Reproducirana glasba. — 13: Napoved časa in reproducirana glasba. — 13.30: Stanje vode in borzne vesti. — 17: Koncert radio-orkestra. — 18.30: Delavska ura. — 19: Nemščina. — 19.30: Jezikovni razvoj otroka. (Prof. dr. Ozvald.) — 20: Koncert lahke glasbe (klarinet, harmonika, bas). Vnes kupleti. — Koncert radio-orkestra. 22: Poročila in napoved časa. — ZAGREB 13.15: Reproducirana glasba. — 17.30: Popoldanski koncert. — 20.35: Pevski koncert Drage Hrizla. — PRAGA 16.30: Popoldanski koncert. — 19.15: Prenos iz narodnega gledališča v Brnu. — 22.25: Prenos koncerta iz Bratislave. — BRNO 17.55: Pesmi in dueti iz popularnih operet. — 19.15: Prenos iz narodnega gledališča: Novakova opera «Laterna». — 22.25: Prenos koncerta iz Bratislave. — VARŠAVA 20.30: Benatzkega opereta «Zbogom Mimi». — 22.30: Koncert lahke godbe. — DUNAJ 11: Dopoldanski koncert. — 16.10: V kraljestvu pravljic. — 17.30: Beethovneve sonate. — 19.10: Eichendorffove pesmi. — 20.05: Dramski večer. — Koncert lahke glasbe. — BERLIN 16.30: Popoldanski koncert. — 20: Poljudni orkestralni in pevski koncert. — 21: Dialog v svetovni literaturi. — FRANKFURT 16.35: Koncert operetne glasbe. — 20.15: Mešan večer. — LANGENBERG 17.45: Pevski koncert. — 20: Zbaven večer. — Koncert lahke godbe. — STUTTGART 19.30: Glasbeni in recitacijski večer. — 20.30: Koncert filharmoničnega orkestra: starejša glasba. — TOULOUSE 21.30: Koncert Straussovih valčkov. — 22: Koncert orkestra in solistov. — BUDIMPEŠTA 9.15: Dopoldanski koncert. — 17.40: Koncert lahke glasbe. — 19.15: Kacsahova opereta «Vitez Janez». — Koncert ciganske godbe. — LONDON 19.45: Beethovnova komorna skladba. — 20.30: Godba za ples. — 21: Orkestralni koncert. — 22.35: Mešan večer. — RIM 17.30: Popoldanski koncert. — 20.45: Večerni koncert orkestra in solistov. — STOCKHOLM 19.45: Violinski koncert. — 20: Koncert vojaške godbe.

Drama ljubezni baltskega barona

V norišnici Rottenberg pri Rigi je te dni umrl baron Henrik Rautenfeld, čigar ljubavna tragedija je pred 18 leti vzbujala širok baltskih dežel sočutje in pomilovanje. S tem je padla zadnja zaveza na tragedijo, o kateri danes obširno pišejo časopisi v baltskih državah.

Rautenfeld je bil potomec in glavni dedič enega največjih baltskih imen in odprta so mu bila celo vrata carskega dvora v Petrogradu. Tedaj pa se pri-meri v njegovem življenju dogodek, ki postane odločilen za vso njegovo bodočnost. Zaljubljen se je v hčer nekega lotiškega železniškega čuvaja, Emilijo Kugeneckovo, ki je služila za hišno v gradu njegovih staršev. Na skrivnem se je z njo tudi oženil. Ta zveza je pravila barona ob ves kredit. Aristokratska rodbina je smatrala dejanje za čin nepreračunljivosti in duševne zmedenosti. Dala je zapreti barona v blaznico, čeprav ni bilo za to nobenega stvarnega vzroka. S tem je rodbina triumfirala, kajti mlada baronica ni nikdar prišla za gospodinjo na grad. Vendar pa je žena rodila baronu dva sina.

Rautenfeld je skušal večkrat pobegniti iz norišnice, vendar so ga vselej našli in pripeljali nazaj. Zadnjič je izvršil pobeg leta 1912. Tedaj je prišel ponj sam upravnik bolnice v spremstvu dveh policistov. Rautenfeld je streljal nanj in to mu je za vselej zaprl pot med ljudi.

Zadnjih 16 let je živel brezupno in žalostno življenje. Ker so ga razdedinili, je morala žena sama služiti kruh

zase in za otroke. Vzgojila je sinova z delom svojih rok. Baron Rautenfeld pa je končal v osamljenosti in popolni duševni temi, katero mu je prineslo 16-letno jetništvo v blaznici.

Kje ga bodo sodili?

Pariškega bankirja Paquementa so aretirali radi milijonskih sleparij v St. Gallenu na Švicarskem. Francoske oblasti so zahtevale njegovo izročitev, da bi ga same sodile, toda izkazalo se je, da ima vsa njegova družina pod imenom Bachmann švicarsko državljanstvo, čeprav je že 200 let naseljena na Francoskem. Še pred štirimi leti si je Paquement obnovil to državljanstvo. Sodili ga bodo torej v Švici in sicer v Glarusu.

Zimska zabava na ledu velikega jezera v Boulogneskem gozdu pri Parizu

Arthur Schubart:

Zlata broša

Dve mladi zakonski dvojici brez otrok, ki sta se nekako vsakih štirinajst dni zvečer sešli na čaj, sta živeli že delj časa v prijateljstvu. Sicer se nista tikala ne gospoda ne gospe, vendar so se dobro razumeli, ker so imeli mnogo skupnih interesov, razen tega pa je v utrjenju teh medsebojnih odnošajev pripomoglo tudi dejstvo, da sta obe rodbini stanovali zelo blizu.

Med tem ko je bil domačin, ugleden arhitekt, baš stopil po cigarete, da z njimi postreže gostoma, se je dr. Winter, umetnostni zgodovinar, vtaknil v pogovor svoje žene s hišno gospodinjo, ki je v šali tožila o svoji vse bolj in bolj naraščajoči pozabljenosti.

— Gospa Hana, vam se ni baš treba pritoževati: z mojo Hedo je še mnogo slabše. Nedavno tega je neke pozabila krtoz muf, ki sem ga ji bil podaril za božič, včeraj na je izgubila brošo...

— Pa vendar ne one s starorimskim novcem, ki ste ga ji prinesli iz Napolja? je skrbljivo povprašala gospa Hana.

— Prav tisto... izgubo vsakega drugega nakita bi lažje prebolel je zlovoljno odvrnil doktor Broša in prav tako redkost kakor je lepa in dobro

ohranjena; bila mi je dragocen spomin na najlepše trenutke mojega življenja, vrhu tega pa je imela precejšnjo vrednost.

— Kje pa ste jo izgubili? je domačica sočutno vprašala prijateljico, ki ji je bil pogovor očitno že neprijeten.

— Tega se prav tako ne spomni kakor ob svojem času ni vedela, kje je pozabila muf. Ona misli, da pri šivilji, saj drugam popoldne ni šla, in zanesljivo vem, da je brošo po obedu še imela.

— Ali ste pri šivilji že povprašali? je posegel v pogovor gostitelj, ki se je bil vrnil s cigaretami.

— Kakopak! je s solzami v očeh odgovorila gospa Heda. Danes dopoldne sem telefonirala tja, toda rekli so mi, da ničesar ne vedo, in se tudi ne spomnijo, da bi bili videli brošo, ko sem se razpravljala. Zato sem trdno uverjena, da se moj mož moti, če trdi, da sem jo imela na sebi, ko sem šla z doma.

— Ah, ne, jo je nejevoljno zavrnil mož. Še misli! sem si: kako krasno se prilega medno zlato k temnolilasti svileni ionici... Prisegel bi, da si brošo imela na sebi, ko si šla iz hiše.

— Potem se je naš izumila na poti do šivilje! je menil domačin.

Njegova žena se je dobrovoljno nasmešnila.

— Dobro, da ste tudi vi možki pozabljivi, ne samo me uboge žene...

Saj nam je doktor še nedavno tega pokazal zaklep, ki ga je sam izumil, tako da se broša sama od sebe pač ni mogla odpeti.

— Točno! je s povdarkom pritrdil Winter. Morala si si jo sneti in ker smeni menda popraviči domnevati, da si moja žena odpne jopico le pri šivilji, je morala pač le tam biti pozabljena ali ukradena.

— Zdaj naj bo pa tega dovolj. Rolf! je zaprosila gospa Heda že nekoliko razdražena. Že ves dan ne poslušam drugega ko te neprestane jeremiade; molčala sem ves čas. Toda večera si ne dam pokvariti. Saj tudi mene samo nima! jezi, ali večno lamentiranje in besedičenje mi broše ne bo vrnilo. Ali ne mislite tudi vi tako, gospa Hana?

— Prav imate, je pritrdila le-ta in v želji, da napelje pogovor na prijetnejše stvari, je smeje se nadaljevala: — Aha, ve se ne veste da imamo pri nas že nekaj dni majhnega gosta ki sem si ga zdavnaj želela. Dajte, doktor, pogodite!

— Majhen gost? Kako naj pogodim? Morda kanarček?

— Ne, ne! Saj vendar veste, da ptičev ne maram!

— Nemara psiček? jo je podražil doktor.

— Tudi ne! Hu, te male pasje mrcine, ki imajo vse napake in nedostatke vsega pasjega rodu...

— Nu, potlej pa res ne vem... ali pa bi utegnila biti celo mačka?

— Pogodili! Tri mesece stara mačica, črna in divja ko vrag in šegava ko mlada opica, neizrekljivo srčkana živalica!

— Ki si ob perzijskih prepogah brusi kremplje, ki trga usnjene naslanjače, razbija kodanske krožnike, ki nama izkima meso in tiranizira vso hišo! je s sladko-kislom obrazom dodal domačin.

— Ti, da te sram ni! Veste, to so le besede: on ima malega satana še raje kakor jaz...

— To bi mi bilo pri najboljši volji docela nemogoče! je suho odgovoril mož. Tak vsaj predstavi zverino! Če se ne motim, straši že spet neke v tvoji sobi. Čeprav dobro ve, da ne sme, zaradi kitajske vaze in indijske prenove pri divanu, ki na nje posebno rada leži.

Ta reki je vstal odurni baršunasto zaveso do sosednje sobe in jel vabiti: muc muc, muc...

Nekak žvenkečoč šum mu je bil odgovor in na svetlem parketu je pridr-

Kdor oglašuje, ta napreduje!

Michel Zévaco:

V krempljih inkvizicije

Zgodovinski roman.

Tako govoreč si je segla v nedrije in potegnila iz njih ploščato, na notranji strani posrebrano školjkovo lupino.

Cervantes je vzel školjko in jo z resnobnim naklonom podal Pardaillanu.

»Poglejte vanjo, gospod vitez, pa boste videli čudovitega dona Quijota, ki mi je neprestano na jeziku.«

»To se mi je zdelo,« je zamrmral Pardaillan in resnobno pogledal Cervantesu v obraz.

Nato je skomignil z rameni:

»Rekel sem vam, da je vaš don Quijote prismojen.«

»Zakaj?« je osupnil Cervantes.

»Zato, ker pameten človek ne bi bil napravil v svojem življenju toliko neumnosti kakor nespametni don Quijote, ki stoji pred vami.«

A baš tedaj sta se približala vitezu Torero in Giralda.

»Blagoslavljal bom tisti trenutek, ko mi bo dovoljeno umreti za najplemenitejšega junaka, ki sem ga kdaj spoznal,« je izpregovoril don Cesar z drhtečim glasom.

Giralda ni rekla ničesar. Le z roko je prišla Pardaillana in jo ponesla k ustnicam, preden ji je utegnil braniti.

Kakor spričo vsakega dokaza hvalečnosti in občudovanja, je viteza tudi v tem trenutku obšla zadrega. Zamišljeno je pogledal

35

prelestno mlado dvojico, ki je zrla nanj kakor na polboga, in odvrnil resasto, kakor vselej, če mu je bila duša polna mehko:

»Smrti mi božje, gospod, res mudi se vam umretil... Zdaj gre vendar za to, da živite; ljubezen in sreča kliče vaš pogum na delo. Prisredite s svojo prijateljico k moji mizi; nazdraviti hočemo vajini bodočnosti in najti pot, da vaju očuvamo nevarnosti, ki še ni minula!«

XII.

Postanik kralja Henrika.

Bilo je v eni izmed soban, ki so obdajale poslaniško dvorano v sevilijskem Alcazarju.

Kralj Filip II. je sedel v širokem naslanjaču in zamišljeno strmel skozi okno.

Zraven njega je stal veliki inkvizitor.

Ob drugem oknu je nalik živi karijatiidi nepremično slonel velikan s prekrizanimi rokami. Dolg in zakrivljen nos in mrke, brezizrazne oči so bile vse, ker se je videlo izpod kuštravih las, ki so padali do obrvi, in košate rdečkaste brade, ki je pokrivala malone vse obličje.

Ta orjak, don Jago de Almaran, ki so ga običajno imenovali »Barba Roja« ali po naše »Rdečebredec«, je bil slepo orodje Filipa II.

Kjerkoli se je pokazal kralji, na vseh slavjih, nabožnih prireditvah, pri vseh usmrčenjih in na vsakem zborovanju si videl zmerom tudi Rdečebredca, kako je nepremično stal v bližini svojega kraljevskega gospodarja in nepremično upiral vanj oči, kakorda je slep in gluhi za vse ostale.

Ta človek je bil krasna zver, čeprav se je zdel samo mrtvo orodje kraljeve volje. Kakor hitro je Filip le trenil z očmi, se je

vzdramil v njem uprav čudovit razum, ki je služil samo enemu namenu: brez pomišljanja izvršiti gospodarjev ukaz.

Vsi so se ga bali, nekaj zaradi posla, ki ga je opravljal, nekaj zaradi njegove herkulske moči.

Kot potomec stare in plemenite kastiljske rodovine bi bil lahko tekmoval z najbolj uglednimi velikaši; toda v svoji prirojeni odličnosti se je ogibal vseh bližnjih zvez in nihče se ni mogel pohvaliti, da bi bil slišal iz Rdečebredčevih ust le besedico drugače nego v izvrševanju kakega kraljevega ukaza. Še tedaj je govoril samo toliko, kolikor je bilo neizogibno potreba.

Mrk in strog kakor vedno, je kralj pazljivo poslušal Espinosa.

»Princesa Favsta je prav tista, ki je hotela obnoviti tradicijo papežinje Ivane,« je govoril veliki inkvizitor. »Sikst V. je kar trepetal pred njo in toliko da mu ni izpodnesla prestola. To vam je ženska z velikim umom in skoro nadčloveško silo duha... Z njo je treba oprezno ravnati, zakaj njena moč nam utegne biti dragocena.«

»In vitez de Pardaillan?«

»Po vsem, kar sem slišal je ta človek skoro pravljica; treba ga bo pridobiti za vsako ceno ali pa pogaziti brez usmiljenja... Po tem, da je vitez de Pardaillan prav za prav grof de Margency in vendar ne mara nositi tega naslova, bi se zdelo, da utegne biti značaj... In, na primer: tisti dan, ko je prispel v Seviljo, se je spotaknil ob enega svojih agentov in ga je vrgel na ulico kakor običajnega nadležnega... Vsekako je zelo predrzen človek.«

»Na agenta inkvizicije se je drznil položiti roko?« je nejeverno vprašal kralj.

Espinosa je sklonil glavo v znak pritrdila.

Zahvala.

Za mnogostevne izraze sočutja, ki smo jih prejeli povodom smrti naše nepozabne mame in stare mamice, gospe

Ivane Gröbner

za poklonjeno cvetje ter za mnogobrojno udeležbo pri pogrebu, se vsem prav iskreno zahvaljujemo.

Prav posebno zahvalo smo dolžni izreči gospodom zdravnikom za trud in skrb v naši bolnici in č. sestram usmiljenkam za njih požrtvovalno postrežbo in pomoč.

Na Planini, dne 23. januarja 1929.

1778-a

ŽALUJOČI OSTALI.

Samo radi svoje
Kvalifere
Merima Otroško milo
je največ
zahtevano v
celi deželi

MERIMA 1839

PRODAM
svojo modno trgovino

na najprometnejši ulici. Center Ljubljane.
Dopisi: »Blizu glavne pošte« na oglašni
oddelek »Jutrac«. 1563a

L. Mikus

MESTNI TRG STEV. 15

Ivornica dežnikov, zaloga spre
hajalnih palic

Rusko-švedske

GALOŠE

in 268

SNEŽNI

ČEVLJI

„Trapez“

so nenadkritljive

Originalno

Jugobanat-patent-moko

proizvajajo jedino

ZJEDINJENI PAROMLINI D.D. BJELOVAR

VARUJTE SE IMENUSLIČNIH POTVORB!

Kupujte „Zvezdanko“

urea posebnega naznanila

V neizmerni žalosti naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem tužno vest, da je naš srčnoljubljeni soprog, stari oče, brat, svak in stric, gospod

Franc Kreč

krojaški mojster

danes, 23. januarja t. l. ob 8. urizvečer, po dolgi mukapolni bolezn, previden s svetimi zakramenti za umirajoče, bogu vdano preminul.

Pogreb dragega pokojnika bo v petek, dne 25. januarja 1929 ob 4. uri popoldne iz mrtvašnice splošne bolnice na pokopališče k Sv. Križu.

V Ljubljani, dne 23. januarja 1929.

Občina Ljubljana
Mestni pogrebni zavod

ŽALUJOČI OSTALI.

Mestni pogrebni zavod
Občina Ljubljana

V globoki žalosti naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, da je naš srčnoljubljeni soprog, oče, stari oče, stric in tast, gospod

Vincenc Heršič

sluga dir. drž. železnice

dne 24. t. m. po kratkem in mučnem trpljenju, v starosti 62 let, bogu vdano preminul.

Pogreb bo v soboto 26. januarja 1929 ob 2. uri popoldne iz mrtvašnice splošne bolnice na pokopališče k Sv. Križu.

V Ljubljani, dne 24. januarja 1929.

ŽALUJOČI OSTALI.

Občina Ljubljana

Mestni pogrebni zavod

Tužnim srcem sporočamo vsem sorodnikom in znancem, da je naš iskrenoljubljeni oče, stari oče, tast in stric, gospod

Ivan Gole

sluga Stavbinske družbe v p.

dne 24. t. m. ob pol 12. uri dop. v starosti 85 let bogu vdano preminul.

Pogreb nepozabnega pokojnika bo v soboto, dne 26. januarja 1929 ob 4. uri pop. iz hiše žalosti, Zelena jama 157 na pokopališče k Sv. Križu.

Ljubljana-Moste, 24. januarja 1929.

Žaluoči ostali.

Zapustila nas je naša zlata hčerka in sestra

Ivanka

in se presečila včeraj, 24. jan. 1929 ob pol 2. uri popoldne v večnost v svoji najlepši cobi 20 let.

Pogreb naše nepozabne hčerke in sestrice se vrši v soboto 26. t. m. ob pol 4. popoldne iz hiše žalosti Rožna dol na Cest. na Brdo 14 na farno pokopališče na Viču.

ROŽNA DOLINA, 25. januarja 1929

Ivanka Pirnat, mama.
Keti, sestra. — Franci, bratec.

Občina Ljubljana
Mestni pogrebni zavod

V neizmerni žalosti naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, da je naša iskrenoljubljena hčerka in sestra, gospodična

Marta Valenčič

kontoristinja

v sredo, dne 23. t. m. po kratki bolezn, previdena s tolažili sv. vere, mirno v Gospodu zaspala.

Pogreb nenadomestljive pokojnice bo v petek, dne 25. t. m. ob 2. uri popoldne iz hiše žalosti, Rimska cesta 9 na pokopališče k sv. Križu.

V Ljubljani, dne 24. januarja 1929.

FRANC in ANTONIJA VALENČIČ,
starši

NADA, sestra, in vsi ostali sorodniki.

Konfekcijska industrija Josip Ivančič v Ljubljani.
Selenburgova ulica 1, naznanja tem potom žalostno vest, da je nje neumorna in zvesta kontorstinja, gospodična

Marta Valenčič

sinoči ob 9. uri zvečer nenadoma preminula.

Zvesti soštrudnici bo tvrdka ohranila časten spomin.

V LJUBLJANI, dne 24. januarja 1929

1780

Zahvala.

Vsem, ki so z nami sočustvovali ob smrti našega preljubnega soproga, očeta, starega očeta, tasta, svaka in strica gospoda

Frana Šerka

veleposesnika in veletrgovca

ga spremili na njegovi zadnji poti in mu poklonili toliko cvetja, se najtoplejše zahvaljujemo.

Zlasti smo dolžni zahvalo č. duhovščini za njeno spremstvo, gospodu predsedniku cerkniške posojilnice Tonetu Medenu za poslovlilni govor ob odprtem grobu, gospodu advokatu dr. Cirilu Krašvcu in njegovemu zboru za ganljive žalostinke in telovadnemu društvu »Sokol« za častno spremstvo z zastavo.

Še enkrat vsem najtoplejša zahvala.

V Cerknici, 24. januarja 1929.

1779-a

ŽALUJOČI OSTALI.